

Zbornik sudske prakse

Predmet C-494/16

**Giuseppa Santoro
protiv
Comune di Valderice**

i

Presidenza del Consiglio dei Ministri

(zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Tribunale di Trapani)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Socijalna politika – Rad na određeno vrijeme – Ugovori sklopljeni s poslodavcem iz javnog sektora – Mjere za sankcioniranje zlouporabe ugovora na određeno vrijeme – Načela ekvivalentnosti i djelotvornosti”

Sažetak – Presuda Suda (prvo vijeće) od 7. ožujka 2018.

Socijalna politika – Okvirni sporazum o radu na određeno vrijeme koji su sklopili ETUC, UNICE i CEEP – Direktiva 1999/70 – Mjere za sprečavanje zlouporaba uzastopnih ugovora o radu na određeno vrijeme – Ugovori sklopljeni s poslodavcem iz javnog sektora – Nacionalno zakonodavstvo koje ne sankcionira zlouporabu tih ugovora isplatom radniku naknade štete zbog nepostojanja konverzije ugovora o radu na određeno vrijeme u ugovor o radu na neodređeno vrijeme – Dodjela druge naknade štete, uz mogućnost da radnik ostvari potpunu naknadu štete zbog gubitka prilika za pronalazak zaposlenja ili gubitka prilika za uspjeh na javnom natječaju – Dopuštenost – Uvjet – Postojanje djelotvornog i odvrćajućeg mehanizma sankcija – Provjera koju provodi nacionalni sud

(Direktiva Vijeća 1999/70, Prilog, čl. 5.)

Članak 5. Okvirnog sporazuma o radu na određeno vrijeme, sklopljenog 18. ožujka 1999., koji je u Prilogu Direktivi Vijeća 1999/70/EZ od 28. lipnja 1999. o Okvirnom sporazumu o radu na određeno vrijeme koji su sklopili ETUC, UNICE i CEEP, treba tumačiti na način da mu se ne protivi nacionalni propis koji, s jedne strane, zlouporabu, od strane poslodavca iz javnog sektora, uzastopnih ugovora na određeno vrijeme ne sankcionira isplatom dotičnom radniku naknade štete koja treba nadoknaditi nepostojanje konverzije radnog odnosa na određeno vrijeme u radni odnos na neodređeno vrijeme, ali, s druge strane, predviđa dodjelu naknade u iznosu od 2,5 do 12 mjesečnih plaća u visini posljednje plaće tog radnika, uz mogućnost da ostvari potpunu naknadu štete ako dokaže, putem presumpcije, gubitak prilika za pronalazak zaposlenja ili da bi, da je organiziran redovni javni natječaj, na njemu uspio, pod uvjetom da takav propis prati mehanizam djelotvornih i odvrćajućih sankcija, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.

Uzimajući u obzir probleme svojstvene dokazivanju postojanja gubitka prilike, valja utvrditi da mehanizam presumpcije, koji ima za cilj radniku koji je zbog zlouporabe uzastopnih ugovora na određeno vrijeme pretrpio gubitak prilika za zaposlenje zajamčiti mogućnost uklanjanja posljedica takve povrede prava Unije, ispunjava zahtjev djelotvornosti.

U svakom slučaju, okolnost da je mjera koju je donio nacionalni zakonodavac radi sankcioniranja zlouporabe poslodavaca u javnom sektoru ugovora na određeno vrijeme najšira moguća zaštita koja se može priznati radniku ne može sama za sebe imati posljedicu da umanjuje djelotvornost nacionalnih mjera primjenjivih na radnike u javnom sektoru.

(t. 50., 51., 54. i izreka)